

РЕШЕНИЕ

№ 235

гр. Червен бряг , 16.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЧЕРВЕН БРЯГ, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и девети април, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Йохан М. Дженов

при участието на секретаря Елеонора П. Йотова
като разгледа докладваното от Йохан М. Дженов Гражданско дело №
20214440100042 по описа за 2021 година

на Червенобрежки Районен съд на основание данните по делото и закона, за да се произнесе
взе предвид следното: Производството е по чл.127а, ал. 4 СК, вр. чл. 45, ал. 1 и чл.76, т. 9
от ЗБЛД

В РС – Червен бряг, чрез адв. М.Д. от СЛАК е постъпила искова молба от Н. Ц. Г., с ЕГН
*****, с адрес за призоваване: в качеството й на майка и законен представител
на АНГ. М. Б., ЕГН *****, роден на г., против М. Б. Д., с ЕГН ***** от
....., с която на основание 127а, ал.2 от СК се иска от съда да постанови решение, с което
да даде разрешение, заместващо съгласието на другия родител за издаване на задграничен
паспорт и пътуване на детето в чужбина. В исковата молба се твърди, че с Решение №
189/21.07.2020 г. постановено по гр.д. № 463/2020 г. по описа на ЧРС е прекратен брака
между страните, като на майката са предоставени упражняването на родителските права над
роденото от брака дете. Твърди се още, че след прекратяване на брака, ответника се е
установил в чужбина и е преустановил всички контакти, както с майката, така и с детето,
като не упражнява и определените му със съдебното решение лични контакти. Твърди се
още, че ищцата разполага с възможности и би могла да осигури почивка и екскурзии на
детето в чужбина, което би спомогнало за неговото правилно физическо и интелектуално
развитие, но отказа от контакти с другия родител създава пречки това да стане. Моли съда
да постанови решение, с което да даде разрешение, заместващо съгласието на другия
родител за издаване на задграничен паспорт и пътуване на детето в чужбина – Република
Турция и страни членки на ЕС.

В съдебно заседание ищцата – редовно призована се явява лично. Поддържа така
предявената молба. Позовава се на писмени и гласни доказателства. Претендира разноси.

Ответникът – редовно призован, не се явява лично. За него адв. Ц.Ц. от ПЛАК, който от името на доверителя си изразява становище за неоснователност на иска. Твърди, че правните норми на редица нормативни актове уреждат задължително изслушване на детето, а предвид малката му възраст подобно нещо е невъзможно, което прибавено към отрицателното становище на бащата да бъде издаван задграничен паспорт и разрешение за пътуване в чужбина на детето, определя отхвърляне на иска. Твърди, че майката е ограничавала контактите на бащата с детето, без да представя каквито и да е доказателства за това. Позовава се на писмени и гласни доказателства. Претендира разноски.

Заинтересована страна Дирекция „Социално подпомагане” гр. Сливен не се представлява. Представят социален доклад вх. № 891/11.03.2021 г.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и по вътрешно убеждение съгласно чл.235, ал.2 от ГПК прие за установени от правна и фактическа страна следните обстоятелства:

По редовността на молбата: Молбата, с която е сезиран съда е редовна и следва да бъде разгледана.

По допустимостта на иска:

Не се спори по делото, а се установява от представеното удостоверение за раждане, че родители на детето М. Б. Д., ЕГН *****, роден на г. са Н. Ц. Г., с ЕГН ***** и М. Б. Д., с ЕГН *****. Установява се от представеното Решение № 189/21.07.2020 г. постановено по гр.д. № 463/2020 г. по описа на ЧРС е прекратен брака между страните, като на майката са предоставени упражняването на родителските права над роденото от брака дете.

Иска се от съда да постанови решение, с което да даде разрешение, заместващо родителското съгласие на бащата за издаване на задграничен паспорт на детето М. Б. Д., както и да даде разрешение за пътуването му в чужбина, в страни от ЕС и Република Турция до навършване на пълнолетие на детето.

Като доказателства по делото са приети представените от ищцата с ИМ писмени доказателства: заверено копие на удостоверения за раждане на М. Б. Д. и Решение № 189/21.07.2020 г. постановено по гр.д. № 463/2020 г. по описа на РС Червен бряг, както и тези предоставени от ответника с отговора на ИМ 2 бр. у-я за постоянен и настоящ адрес на ответника и издаден по бракоразводното дело изпълнителен лист за режима на лични контакти с детето. По делото е изискан, съставен и приет социален доклад от Дирекция „Социално подпомагане” гр. Сливен вх. № 891/11.03.2021 г.

Така обсъдените доказателства обуславят правният интерес от водене на иска и активната и пасивната легитимация на страните в процеса. По изложените съображения предявената претенция е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По основателността на иска:

С разпоредбата на чл. 76, ал.1, т.9 от ЗБДС е регламентирана необходимостта от съгласие на двамата родители, за да бъде издаден паспорт на ненавършилото пълнолетие дете и за да напусне страната. В посочената разпоредба законодателят не прави разлика между прекратен брак с постановени мерки, хипотезата на родители, които не са в законен брак и

хипотезата на родители, които са в законен брак. Необходимо е съгласие на двамата родители. С разпоредбата на чл.11, ал.8, от Правилника за издаване на българските документи за самоличност, законодателят е регламентирал когато **НЯМА СЪГЛАСИЕ** кое е основанието да бъде издаден паспорт – **ВЛЯЗЛО В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ** за разрешение за издаване на паспорт, без да е необходимо съгласие на двамата родители. Това решение следва да бъде постановено в производството по чл.123 от СК. Изречение второ е аргумент в тази насока. Издаването на паспорт и напускането на страната е въпрос от упражняването на родителските права.

Чл. 127а от Семейния кодекс, в частност урежда отношенията между родителите във връзка с упражняването на родителските права по въпроси свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това. Когато не се постигне съгласие между тях по даден въпрос, като спорът се решава от съда. Издаването на паспорт и напускането на страната е въпрос от упражняването на родителските права. Родителите имат не само права, но и задължения към децата си, които те следва да изпълняват с оглед интересите на децата, отчитайки не само субективните, но и обективните обстоятелства от значение за правилното физическо и интелектуално развитие на детето, водещи до изграждането му като личност.

Искът с правно основание чл. 127а, ал. 2 СК е за постановяване на решение, с което по Заявление подадено от майката да бъде дадено разрешение, заместващо съгласието на бащата, на малолетното дете да бъде издаден паспорт както и разрешение, заместващо съгласието на бащата, детето да напуска пределите на Р. България, за да пътуват до държави членки на Европейския съюз и Република Турция, заедно със своята майка на почивка или екскурзии. При решаване по същество на спора по този иск настоящият състав на ЧРС взе предвид, че въпросът, свързан с пътуване на дете в чужбина при разногласие на родителите е от категорията на спорна съдебна администрация, при решаването, на който съдът прави преценка по целесъобразност. В рамките на заявеното искане с молбата по чл. 127а СК, съдът разполага с власт да разреши пътувания до определени държави, неограничен брой пъти. Водещи и най-важни при решаване на въпроса за заместване съгласието на единия родител за пътуване в чужбина са **интересите на детето**. Родителят на когото са възложени за упражняване родителските права може да взема по отношение на детето самостоятелно само тези решения, които според закона не е необходимо да бъдат взети от двамата родители. Родителят на когото са възложени за упражняване родителските права не може да вземе самостоятелно и решенията за издаване на задграничен паспорт и за извършване на пътувания на детето зад граница. Детето има право на свободно придвижване, но до навършване на пълнолетие то не може да упражнява това право нито само, нито със съдействието на единия от родителите. В държави, с които Р. България има сключени нарочни договори за правна помощ, какъвто е случая с Р. Турция, или които са от Европейската общност, Държавата може да гарантира изпълнението на собствените си съдебни решения за осигуряване на мерки на лични отношения между детето и родителят, който се е противопоставял на извеждането му зад граница.

По делото е представен социален доклад Дирекция „Социално подпомагане“ по

местожителството на детето. Становището изразено в него, е че е в негов интерес да бъде гарантирано правото му на пътуване извън страната.

На основание чл. 127а, ал.3 от СК следваше по делото да се яви и бъде изслушан ответника. Изслушването от съда не се осъществи, поради неявяване на ответника без посочени причини за това. В представения по делото писмен отговор на исковата молба, същия не посочва конкретни причини, поради които не желае на детето да му се издаде задграничен паспорт, както и да му се разреши да пътува в чужбина. Признава, че грижите полагани от ищцата за отглеждане и възпитание на детето са правилни и адекватни за неговото нормално развитие.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Съгласно чл. 127а от Семейния кодекс въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, се решават по общо съгласие на родителите, а когато такова съгласие не може да бъде постигнато, спорът между тях се решава от районния съд по настоящия адрес на детето.

В производството по чл.127а, ал.2 от СК, съдът извършва преценка в интерес на детето ли е да напусне пределите на страната, изхождайки от обстоятелствата на конкретния случай. Когато пътуването извън територията на Република България е в интерес на детето – когато причината е определена необходимост, свързана със здравословното му състояние; с интелектуалното му развитие или друга нужда, отговаряща на интереса му, съдът дава разрешение за напускането на страната, замествайки липсващото съгласие на родителя. Необходимостта да се разреши на ненавършилия пълнолетие да пътува в чужбина може да бъде свързана и с нуждата от обогатяване на мирогледа и общата му култура, за което би допринесла екскурзия в чужбина с посещения на исторически, културни и всякакви други забележителности. От друга страна, осъществяване на правото на свободно предвижване на всеки човек е регламентирано в Конституцията на Република България. Преценката се извършва с оглед всички обстоятелства, обуславящи нуждата на детето от пътуване извън границите на страната.

Установено е по делото, че към настоящия момент майката упражнява родителските права, детето живее с нея и същата има възможност и желание детето да пътува с нея в чужбина с цел туризъм. Отношенията между страните са силно влошени, липсва сътрудничество и комуникация и е създадено напрежение между тях.

Ограничаването на детето от пътуванията и ограничаването на възможностите му за посещение на други държави по същество ограничават основни права и свободи на детето, регламентирани и защитени от закона. Затова и съдът счита, че пътуванията с цел туризъм и с образователна цел са в интерес на детето и следва да му се даде възможност да пътува заедно с родителя упражняващ родителските права извън територията на Р. България в страни членки на ЕС и държави, с които Р. България има сключени нарочни договори за правна помощ, какъвто е случая с Р. Турция.

Свободното движение на хора представлява една от основните свободи на гражданите на страни членки на ЕС, в рамките на Съюза и се гарантира от техните основни закони и

Конституции. Неосъществяването на лични контакти между бащата и детето за времето, през което то ще бъде в чужбина не е основание, да му се откаже да пътува с родителя, който упражнява родителските права. Правото на непълнолетния да напусне пределите на страната не може да бъде ограничавано и само поради отказ на родителя, който не упражнява родителските права. Необходимостта се преценява на първо място с оглед интереса на детето, с който родителят е длъжен да се съобрази, като съдът счита, че разрешаването на детето да пътува не би нарушавало режима на лични контакти на бащата с детето.

Искането на ищцата е да се разреши на детето да пътува до страните от ЕС и Р. Турция, без съгласието на бащата до навършване на 18 годишна възраст. При обсъждане на настоящия казус, Съдът следва да вземе предвид решение на Европейския съд по правата на човека по делото "Пенчеви срещу България". С него е прието, че отказът на ВКС на Р. България да разреши неограничено извеждане от страната за период от 1 година на малолетно дете от майка му, без съгласието на бащата, е намеса в правото на защита на семейния живот на майката и детето по чл. 8 от ЕКЗПЧОС, а позоваването от страна на българския съдебен състав на константната практика, според която съдът не може да разреши неограничено пътуване в чужбина на дете без съгласие на единия родител, е определено от магистратите в Страсбург като "прекалено формалистичен подход".

При това положение и съобразявайки обстоятелството, че правото на свободно предвижване е регламентирано и в Конституцията на Република България, настоящия състав счита, че уважаването на такова искане ще бъде гаранция за правилното физическо и психическо развитие на малолетния А.Б.. При тези данни, съдът намира молбата с правно основание чл. 127а от СК във връзка с чл. 76, т. 9 от ЗБЛД за основателна. От събраните по делото доказателства Съдът намира, че решението, уважаващо иска по чл.127а, ал. 2 от СК, вр. чл. 76, т. 9 от ЗБЛД е изцяло в интерес на детето, тъй като липсата на такова решение би ограничило правата му като български гражданин да влиза и излиза от страната с паспорт – чл. 33, ал. 1 от ЗБЛД, като в случая не са налице предвидените в чл. 33, ал. 3 от ЗБЛД ограничения.

Ето защо съдът намира, че следва да даде възможност на детето да пътува зад граница. Поради нежеланието на бащата в подходящата форма /декларация и пълномощно с нотариална заверка на подписа/ да даде съгласие за издаване на международен паспорт и детето да пътува извън пределите на страната, това съгласие по силата на разпоредбата на чл.127а от СК следва да бъде заместено с решение на Съда.

По разноските:

При този изход на делото на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответника следва да бъде осъден да заплати направените от ищцата разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600.00 лв, съгласно приложения списък по чл.80 от ГПК, както и държавна такса за разглеждане на делото в размер на 40.00 лв.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 137, ал. 4 от СК, вр. чл. 45, ал. 1 и чл. 76, т. 9 от ЗБЛД, съдът

РЕШИ:

ЗАМЕСТВА липсващото съгласие на М. Б. Д., с ЕГН ***** от за попълване и подаване от Н. Ц. Г., с ЕГН ***** от г..... на заявление за издаване и снабдяване с паспорт на малолетното дете АНГ. М. Б., ЕГН *****, роден на г., както и за получаване на същия.

РАЗРЕШАВА на основание чл.127а, ал. 2 от СК, във вр. чл.76 ал.1, т.9 от ЗБДС и във вр. с чл.11, ал.8, т.1 от Правилника за издаване на българските документи за самоличност да се издаде паспорт за задгранично пътуване на детето АНГ. М. Б., ЕГН *****, роден на г., без да е необходимо за целта съгласието на бащата М. Б. Д., с ЕГН ***** от

РАЗРЕШАВА на детето АНГ. М. Б., ЕГН *****, роден на г. да пътува извън пределите на Република България многократно, като осъществява пътувания до страни от ЕС и Република Турция, придружено от майката Н. Ц. Г., с ЕГН ***** от г..... или изрично упълномощено от нея лице, до навършване на пълнолетие на детето.

ОСЪЖДА М. Б. Д., с ЕГН ***** от да заплати по сметка на ЧРС, сумата от 40.00 /четиридесет/ лева представляваща държавна такса за разглеждане на делото.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК М. Б. Д., с ЕГН ***** от да заплати на Н. Ц. Г., с ЕГН ***** от г..... направените от нея разноски по делото в размер на 600.00 /шестстотин/ лева.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от получаване на съобщение, че е изготвено пред Плевенски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Червен Бряг: _____